

La fi d'una vella tecnologia i dels vells cinemes de poble?

La apagada analògica és a punt d'arribar i suposarà la fi d'una tecnologia de més d'un segle d'ús. Des de la primera projecció dels germans Lumière que el cinema s'ha enregistrat i projectat amb la mateixa tecnologia.

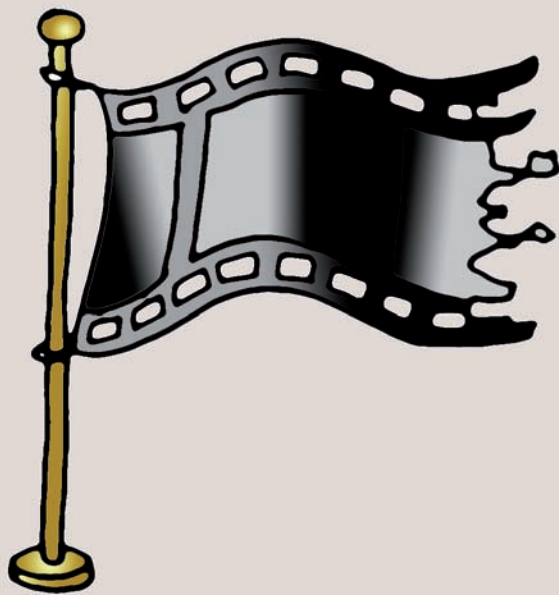
A partir d'ara s'inicia la substitució dels vells projectors de 35 mm per uns moderns projectors digitals, una nova manera de projectar que transformarà determinats hàbits de programació, de visualització per als espectadors, i fins i tot laborals.

La digitalització suposa per a l'espectador una millora en la qualitat de la projecció, ja que a partir d'ara no hi haurà deteriorament de la cinta, ni patirem estranyes variacions de llum i de so. També farà que es rebaixin substancialment els costos de distribució, i als programadors els permetrà un accés més ràpid a les estrenes i, sobretot, a un més gran varietat de pel·lícules per projectar.

El canvi d'una sala analògica a una digital suposa uns costos molt difícils d'assumir per a moltes de les sales de les nostres comarques, i si sumem a l'alt cost del material —pot estar valorat en uns 70.000 euros— a la crisi creditícia actual, pot ser fins i tot impossible per a moltes empreses. Sales més petites poden passar amb un cost més reduït, ja que no els caldrà un equip tan potent ni uns sistemes antipirateria tan estrictes.

Els projectors analògics ja són avui peces de museu

El mes de febrer passat, els Cinemes OCINE de Girona van fer donació al Museu del Cinema d'un projector Cinemeccanica Galaxy 140-HS. Aquest aparell, un dels darrers models que hi ha hagut a Girona de projector de cinema per a pel·lícula de 35 mm, ha funcionat en aquest complex multisales des de l'any 2000, i en només dotze anys ja és una peça de museu. Aquesta donació ha estat un acte que ha fet patent que la fi del cel·luloide és propera, i que ben aviat ens oblidarem de les velles taques de les pel·lícules i del soroll de l'obturador que tant ens ha acompanyat durant aquests anys de cinema analògic.

XAVI RODRIGUEZ

La idea és, però, que aquesta transició sigui ràpida: la coexistència de la tecnologia digital i l'analògica provoca un cost afegit per a les productores i distribuïdores que en temps de poca afluència als cinemes pot ser letal. I a aquest cost cal sumar-hi els problemes organitzatius que això pot suposar.

Però, pot comportar alguns beneficis que aquesta transició sigui menys ràpida del que s'espera? Al meu entendre n'hi ha un de clar per a les sales més petites de les nostres comarques: la coexistència del digital i l'analògic farà que les còpies en 35 mm cada vegada tinguin menys demanda entre els grans cinemes (els OCINE ben aviat acabaran aquesta transició) i aquestes còpies s'hauran de «col·locar» a d'altres locals. Així, els més petits —com el cinema de Torroella, el Casino de Begur o el cinema Truffaut, per esmentar-ne tres exemples— tindran la possibilitat de tenir una còpia en cel·luloide de moltes estrenes i podran projectar-la molt més aviat sense esperar que les grans sales multiplex deixin d'emetre-la per poder-ne disposar.

Això durarà només un temps, el breu període en què es deixin de produir i distribuir films amb la vella tecnologia. Un cop la transició sigui un fet caldrà adaptar les sales, i tal com està el panorama moltes no podran assumir el cost amb les escasses ajudes públiques: potser veurem com molts dels resistents cinemes de poble hauran d'abaixar la persiana. Esperem que això no passi i que no deixem perdre un patrimoni que caldria conservar. No només dels *blockbusters* viu el cinema.